

Sygn. akt XI W 9350/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska

Przy udziale oskarżyciela publicznego – w imieniu I (...) Urzędu Skarbowego w W. – T. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2015 roku i 28 października 2015 roku w W.

sprawy **A. F.**

syna A. i I.

urodzonego dnia (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

będąc prezesem jednoosobowego zarządu (...) Sp. z o.o. i osoba odpowiedzialną z tytułu zajmowanego stanowiska za wpłacenie należnego podatku od towarów i usług i należnego podatku dochodowego od osób prawnych w imieniu wymienionej spółki, działając w okresie od 01.04.2010 r. do 26.04.2012 r. w W., ul. (...), uparczywie nie wpłacał w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, oraz w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale w którym powstał obowiązek podatkowy, należnego podatku od towarów i usług wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za styczeń, okres od marca do grudnia 2010 r., okres od stycznia do maja oraz sierpień, wrzesień 2011 r. oraz z deklaracji VAT-7K za I kwartał 2012 r., a ponadto w terminie do końca trzeciego miesiąca następującego po roku podatkowym, należnego podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 r., 2010 r., 2011 r., na kwotę łączną 221 776, 29 zł co naruszyło art. 103 ust. 2 Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t. jedn. Dz. U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054 ze zm.) oraz art. 27 ust. 1 Ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2011 r. nr 74, poz. 397 ze zm.)

to jest o czyn z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz w zw. z art. 9 § 3 kks,

orzeka:

I. oskarżonego **A. F.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1, 3 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 8000 (osiem tysięcy) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania oraz kwotę 800 (osiemset) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 9350/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10. 05. 1993 r., została zawarta umowa spółki na mocy, której powstała (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ul. (...). Podmiot został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców pod numerem (...). Jako przedmiot działalności zarejestrowano m. in. przygotowywanie terenu pod budowę, wykonywanie robót budowlanych wykończeniowych, działalność związana z organizacją targów, wystaw, wynajmowaniem powierzchni na eventy. Prezesem jednoosobowego zarządu spółki został A. F.. Jako jedyny zarządzający spółką, jest również osobą odpowiedzialną za wpłacenie należnego podatku od towarów i usług i należnego podatku dochodowego od osób prawnych w imieniu wymienionej spółki.

W dniu 19 marca 2011 roku między A. F. a A. B. (1) została podpisana umowa o prowadzenie spraw księgowych spółki przez A. B. (1), świadczącą usługi w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (Biuro (...)). W/w zajmowała się pełną księgowością spółki. Wypełniała deklaracje CIT-8, VAT-7, PIT-4R i wyliczała należne podatki. W dniu jej zatrudnienia spółka miała dużą zaległość podatkową, obejmującą okres od dnia 01.06.2010 r. do września 2011 r. Zadaniem A. B. (1) było wówczas uporządkowanie oraz przekazanie do US, dokumentów za ten czas. Na podstawie przedłożonych jej przez A. F. dokumentów, A. B. (1) dokonywała ich zaksięgowania i sporządziła deklaracje VAT. A. B. (1) informacje o wysokościach należnych podatków przekazywała bezpośrednio telefonicznie lub mailem A. F..

W piśmie z dnia 17 października 2011 r. sporządzonym przez A. B. (1) a skierowanym do Pierwszego (...) Urzędu Skarbowego w W. wynikało, iż na dzień 17 października 2011 r. (...) sp. z o.o. nie miała dłużników, zaś stan środków w kasie na dzień 30.09.2011 r. wynosił 74522,78 zł.

W połowie 2013 roku A. F. zwrócił się do Biura (...) z prośbą o przeprowadzenie rozliczeń podatkowych za lata 2010-2013. Księgowością spółki zajęła się wówczas M. K.. Sporządzała ona deklaracje VAT-7, PIT-4R, CIT-8 i wyliczała należne podatki. Informację o wysokościach należnych podatków przekazywała mailem do A. F. i sekretariatu. W trakcie prowadzenia księgowości przez M. K., Pierwszy (...) Urząd Skarbowy wezwał A. F., celem odniesienia się do zarzutów postawionych mu w zakresie zaległości podatkowych. A. F. stwierdził, iż wie o niewpłacaniu należności i zobowiązał się do uregulowania podatku VAT. Zgłosił wątpliwości, co do wysokości należnych kwot wykazanych w deklaracji CIT - które to kwestie miała wyjaśnić jego księgowa. M. K. nie dokonała jednak korekt deklaracji, gdyż A. F. nie przedłożył jej kompletu niezbędnych dokumentów.

Z prowadzonej przez spółkę działalności, wynikały zobowiązania podatkowe w zakresie podatku od towarów i usług. Obowiązek podatkowy wynikał z deklaracji VAT-7K za styczeń 2010 r., okres od marca do grudnia 2010 r., okres od stycznia do maja oraz sierpień, wrzesień 2011 r., oraz z deklaracji VAT-7K za I kwartał 2012 r., a także podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 r., 2010 r., 2011 r. na łączną kwotę 221.776, 29 zł. (lista zaległości k. 5, 7, 18, 21, 23, 24, 24, 28, 32, 42, 115-116, kopie deklaracji k. 73-81, 83-86, 122-125, 127-136).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 89, 111), zeznań świadka A. B. (1) (k. 103v, 187), zeznań świadka M. K. (k. 100v, 195-196), wniosku o naruszenie przepisów podatkowych (k. 1-2), karty kontowej (k. 4), listy zaległości (k. 5, 7, 18, 21, 23, 24, 28, 32, 42, 115-116), informacji ze spółki (...) sp. z o.o. (k. 45, 64, 82), protokołu o stanie majątkowym zobowiązanego (k. 64-67), kopii deklaracji (k. 73-81, 83-86, 122-125, 127-136), kopii sprawozdania finansowego (k. 137-146), odpisu z KRS (k. 176-177), wyjaśnień (k. 126), zaległości (k. 94-95, 97, 120-121), a/n rep. A nr 2729/2003 (k. 46-48), informacji A. B. (2) (k. 49), informacji A. B. (1) (k. 106), kopii mandatu karnego (k. 114), wyciągów bankowych (k. 50-54), oświadczenia (k. 55), odpisu księgi wieczystej (k. 58-62), wypisu z KRS (k. 33), nieterminowych wpłat (k. 25-27, 29-31), zawiadomienia (k. 8-10, 19), adnotacji czynności kontrolnych (k. 11-13), pism działu postępowań podatkowych (k. 11-15), adnotacji (k. 16), danych z KRK (k. 119).

Oskarżony przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 11 marca 2014 r. (k. 89) przyznał się do odpowiedzialności za niewpłacanie podatków. Wyjaśnił, iż nie robił tego jednak w sposób zawiniony. Oświadczył

wówczas, że chce skorzystać z prawa do odmowy składania wyjaśnień i udzieli odpowiedzi na pytania. Nadto dodał, iż dołoży wszelkich starań żeby zapłacić podatek VAT i PIT do końca czerwca 2014 r. Wskazał również, że jeśli chodzi o podatek CIT, to ma on wątpliwości, co do zasadności kwot do zapłaty wykazanych w deklaracjach CIT-8. Jak oświadczył, kwestie te będzie wyjaśniać jego obecna księgowa M. K.. Oskarżony przesłuchany ponownie dnia 13 sierpnia 2014 roku, podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone w dniu 11 marca 2014 r. Dodał, iż myśli, że do końca września 2014 roku będzie w stanie zapłacić część zaległości w przypadku VAT. Nadto oświadczył, że będą również złożone korekty deklaracji CIT-8 zmniejszające wysokość podatku. Jednocześnie oskarżony wyraził chęć przyjęcia mandatu karnego kredytowanego za czyn z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się w tym zakresie głównie na dokumentach przedstawionych przez oskarżyciela publicznego, dołączonych do aktu oskarżenia a także uznanych w całości za wiarygodne zeznaniach świadków A. B. (1) i M. K.. Oskarżony nie stawił się przed Sądem na żadnym terminie rozprawy. Sąd dysponował jedynie wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi przez niego w toku postępowania przygotowawczego, z których wynikało, iż A. F. miał świadomość zaległości podatkowych spółki, czemu Sąd dał wiarę. Wyjaśnienia te korespondują, bowiem z pozostałym powyżej wskazanym, uznany za wiarygodny materiałem dowodowym. Jednakże, Sąd nie podzielił argumentacji oskarżonego, w części dotyczącej braku zawinienia odnośnie spłaty należności podatkowych, przyjmując je za linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione czyny. Oskarżony mimo zapewnień nie uregulował zaległości podatkowych w zakresie VAT i CIT.

Z dokumentów w postaci deklaracji CIT-8 za lata 2009-2011 i sprawozdania finansowego za 2010 r. wynika, że spółka (...) we wskazanym okresie wykazała dochody. Nadto, z pisemnego oświadczenia A. B. (1) z dnia 17.10.2011 r. wynika, że na dzień 30.09.2011 r. spółka posiadała środki pieniężne w kasie, na kwotę ponad 70 tys. zł., a na rachunku na ponad 14 tys. zł. Pomimo takiego wyniku finansowego bezspornym było, iż (...) sp. z o.o. w W. nie dokonywała płatności podatkowych, ani nie spłacała zaległości.

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony był osobą decyzyjną i odpowiedzialną za wydawanie dyspozycji w sprawach finansowych (...) sp. z o.o. W okresie objętym zarzutami, był on prezesem jednoosobowego zarządu. Sposób reprezentacji jaki ustalono dla spółki, przewiduje samodzielne działanie członka zarządu. Oskarżony był, zatem odpowiedzialny za dokonywanie terminowej wpłaty podatków do właściwego Urzędu Skarbowego. Do oskarżonego trafiały informacje o wysokości należnych podatków, on miał dostęp do kont spółki i to on decydował o płatnościach, pod względem zarówno decyzyjnym, jak i formalnym.

Powyższe wynika z zeznań świadków: A. B. (1) i M. K., które kolejno prowadziły obsługę księgową spółki. Bez sporu pozostaje okoliczność, iż mimo zapewnień oskarżonego zaległości objęte zarzutem w zakresie CIT i VAT nie zostały zapłacone. Z relacji świadka A. B. (1) wynika, że oskarżony jako prezes jednoosobowego zarządu (...) był informowany o konieczności zapłaty należności na rzecz Urzędu Skarbowego. Informacje o wysokości naliczanych podatków świadek przekazywała A. F. bezpośrednio telefonicznie lub mailem. Świadek A. B. (1) zeznała, iż w okresie od 01.06.2010 r. do września 2011 r. prowadziła usługi księgowe dla spółki (...) świadcząc je w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. W tym czasie oskarżony miał dużą zaległość. Zeznała, że prowadziła pełną księgowość, wypełniała deklaracje CIT-8, VAT-7, PIT-4R i wyliczała należne podatki. Świadek oznajmiła, iż na tyle ile klient dał jej dokumenty uporządkowała je i rzetelnie, tak jak to wynikało z przekazanych jej dokumentów zaksięgowala je i sporządziła deklaracje VAT. Część dokumentów świadek domyślała się po wyciągach bankowych. Świadek dodała, że (...) Sp. z o.o. miała przychody, a usługobiorcy płacili za wykonane usługi. Świadek oznajmiła, iż nie wie dlaczego spółka nie płaciła podatków. Wskazała, iż z tego co pamięta za 2010 r. nie były pokięgowane wszystkie dokumenty księgowe, bo zaginęły i ich nie było. Świadek zeznała, że spółka (...) miała rachunki w (...), (...) S. A. Oznajmiła, iż nie pamięta, czy wszystkie rachunki były zgłoszone do Urzędu Skarbowego. Świadek przesłuchana na rozprawie w dniu 22 września 2015 roku oznajmiła ponadto, iż oskarżony mówił wprost, że ma bardzo dużo pieniędzy w rządzie. Świadek wiedziała, że oskarżony obraca dużymi pieniędzmi w innych firmach. Świadek zeznała, iż wykonywała swoją pracę uczciwie i to co przedstawiała do Urzędu Skarbowego było zgodne z fakturami i wyciągami, które otrzymała.

Świadek wskazywała, iż część dokumentów oskarżony przyniósł, części nie dostarczył. Świadek zakończyła współpracę z oskarżonym, gdyż oskarżony twierdził, iż jeśli świadek wyprowadzi mu dokumenty zapłaci podatki, czego finalnie nie czynił. Nadto z zeznań świadka wynika, iż wszystkie niedobory wykazała ona w bilansie, w którym wskazano jakie środki nie zostały rozliczone. Świadek twierdziła, iż spółka miała środki, wygenerowane środki wskazywały na przychody wykazane w CIT-cie rocznym. Świadek zeznała również, iż chodziła wspólnie z oskarżonym do Urzędu Skarbowego, dlatego że jak oznajmiła „rzekomo jakaś korespondencja z Urzędem Skarbowym zaginęła a oskarżony nie wiedział po co jest wzywany.” Z relacji świadka wynika nadto, iż podczas kiedy świadek prowadziła księgowość oskarżony miał świadomość wysokości należnych podatków. Kiedy byli oni wspólnie w Urzędzie Skarbowym, również urzędnik przekazywał oskarżonemu szczegółowe wyliczenia w tym zakresie. Świadek wskazywała, iż z urzędu do spółki (...) wpływały wezwania do zapłaty, z których wynikały rodzaje i wysokości zobowiązań. Świadek po okazaniu jej sporządzonego przez nią bilansu k. 141, zeznała, iż nie potrafi wskazać konkretnych kwot, które były zawarte w ogólnej pozycji zobowiązań. Z tego co pamiętała, stwierdziła, że w ogólnej kwocie zobowiązań, która nie była rozliczona widniała duża kwota tzn. wypłaty nie znajdowały odzwierciedlenia w dokumentach księgowych-fakturach. Oznaczało to, iż były dokonywane wpłaty na konto oskarżonego oraz jego asystentki, lecz pozostawały nie rozliczone.

Fakt, braku wywiązywania się ze zobowiązań podatkowych przez oskarżonego wynika również z relacji świadka M. K., która zajmowała się prowadzeniem spraw księgowych spółki (...) od połowy 2013 roku. Świadek zeznała, iż oskarżony zwrócił się do Biura (...) z prośbą o przeprowadzenie korekt rozliczeń podatkowych za wcześniejsze lata. Świadek wskazała, iż współpraca przebiegała ciężko. Świadek zeznała, iż sporządzała deklaracje VAT-7, PIT-4R, CIT-8, wyliczała też należne podatki. Informację o wysokości należnych podatków świadek przekazywała mailem do A. F. i do sekretariatu, lecz najczęściej odnośnie rozliczeń kontaktowała się z oskarżonym. Świadek wskazała, iż dokumentację księgową uzyskała z trzech biur księgowych, stąd wymagała ona usystematyzowania. Świadek przesłuchania podczas w trakcie postępowania przygotowawczego pracowała wówczas nad korektami deklaracji CIT-8, w których miał być zmniejszony należny podatek, lecz ich złożenie uzależniała od otrzymania dodatkowych dokumentów. Świadek oznajmiła wtedy, iż ocenia, że wysokość należnego podatku CIT za 2010 r. zostanie zmniejszona o około połowę, za 2009 r., też będzie zmniejszona, ale nieznacznie. Świadek zeznała, iż brakuje jej jeszcze paru dokumentów by te korekty poskładać. Brakujące dokumenty to duplikaty faktur a świadek nie wie kiedy je otrzyma. Stwierdziła, iż myśli, że od otrzymania dokumentów złoży korekty w ciągu tygodnia. Świadek zeznała, że planowana jest też korekta deklaracji VAT-7. Świadek zeznała wówczas, iż spółka nie posiada żadnych dłużników z tytułu wykonywanych usług. Świadek na rozprawie w dniu 28 października 2015r. potwierdziła złożone zeznania. Dodała, iż finalnie nie doszło do złożenia korekt, bo świadek nie miała podstaw do ich sporządzenia. Nie posiadała, bowiem kompletu dokumentów, które oskarżony miał uzupełnić, lecz nigdy do tego nie doszło. Jak zaś zeznała świadek „nie złoży deklaracji, o których wie, że są niekompletne”. Nadto z zeznań świadka wynika, w jej ocenie spółka (...) miała więcej długów niż przychodów, brakowało też osoby zarządzającej. Wszystko działało na zasadzie „uzupełnimy, zrobimy z terminem”, ale tak się nie działo. Z relacji świadka wynika jednak, iż w deklaracjach CIT były wykazywane dochody. Dopiero w okresie 2013 - 2014r. przychody znacznie się zmniejszyły, lecz wcześniej niewątpliwie były. Świadek dodała również, iż firmy wynajmujące budynek na eventy raczej nie zalegały z płatnościami.

Zeznania świadków zasługują na danie wiary w całości. Relacje ich są obszerne, logiczne i spójne. Świadców ci są osobami całkowicie bezstronnymi, które przekazały wiedzę posiadaną z racji wykonywanego zawodu i prowadzenia księgowości spółki, wobec czego informacje te należy uznać za rzetelne i pełne, w wymiarze w jakim świadkowie mieli dostęp do dokumentacji spółki. Z zeznań świadków bezsprzecznie wynika, iż oskarżony miał świadomość wysokości należnych podatków. Nadto, zeznania powyższych świadków wzajemnie potwierdzają fakt, iż oskarżony nie przedstawiał pełnej dokumentacji spółki na podstawie, których księgowe miały dokonywać rozliczeń. Obydwaj świadkowie wskazywali na trudną współpracę z oskarżonym. Ich zeznania potwierdzają również, iż w kwestii wszelkich rozliczeń świadkowie kontaktowali się z oskarżonym.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym w trybie art. 392 § 1 kpk, art. 393 kpk w zw. z art. 394 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Do tych dokumentów należały: wniosek o naruszenie przepisów podatkowych (k. 1-2), karta kontowa (k. 4), lista zaległości (k. 5, 7, 18, 21, 23, 24, 28, 32, 42, 115-116), informacja ze spółki (...) sp. z o.o. (k. 45, 64,

82), protokół o stanie majątkowym zobowiązanego (k. 64-67), kopie deklaracji (k. 73-81, 83-86, 122-125, 127-136), kopia sprawozdania finansowego (k. 137-146), odpis z KRS (k. 176-177), wyjaśnienia (k. 126), zaległości (k. 94-95, 97, 120-121), a/n rep. A nr 2729/2003 (k. 46-48), informacja A. B. (2) (k. 49), informacja A. B. (1) (k. 106), kopia mandatu karnego (k. 114), wyciągi bankowe (k. 50-54), oświadczenie (k. 55), odpis księgi wieczystej (k. 58-62), wypis z KRS (k. 33), nieterminowe wpłaty (k. 25-27, 29-31), zawiadomienie (k. 8-10, 19), adnotacja czynności kontrolnych (k. 11-13), pisma działu postępowań podatkowych (k. 11-15), adnotacja (k. 16), dane z KRK (k. 119). Powyższe dokumenty zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Jednocześnie potwierdzają one fakt zadłużenia spółki wobec Urzędu Skarbowego.

A. F. został oskarżony o to, że: będąc Prezesem jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o. i osobą odpowiedzialną z tytułu zajmowanego stanowiska za wpłacenie należnego podatku od towarów i usług i należnego podatku dochodowego od osób prawnych w imieniu spółki, działając w okresie od 01.04.2010 r. do 26.04.2012 r. w W. ul. (...), uporczywie nie wpłacał w terminie do 25 – go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy oraz w terminie do 25 - go dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, należnego podatku od towarów i usług, wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za styczeń, okres od marca do grudnia 2010r, okres od stycznia do maja oraz sierpień, wrzesień 2011 r., oraz z deklaracji VAT-7K za I kwartał 2012 r., a ponadto w terminie do końca trzeciego miesiąca następującego po roku podatkowym, należnego podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 r., 2010 r., 2011 r. na kwotę łączną 221.776, 29 zł., co naruszało art. 103 ust. 2 Ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (t. jedn. Dz. U. z 2011r., nr 177, poz. 1-54 ze zm.) oraz art. 27 ust. 1 Ustawy z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2011r, nr 74, poz. 397 ze zm.), to jest o czyn z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz w zw. z art. 9 § 3 kks.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego zebranego w sprawie, jednoznacznie wynika, że to A. F. jako Prezes jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o., ponosił odpowiedzialność za uporczywe niewpłacanie podatku VAT i CIT w imieniu spółki, w okresie objętym zarzutami. To do niego trafiały informacje z księgowości o wysokościach należnych podatków, to on miał dostęp do kont spółki i to również on był osobą decydującą o sposobie dokonywania tych płatności i ich terminowości. Wskazane wyżej dowody potwierdzają, iż oskarżony miał pełną wiedzę o zaległościach podatkowych spółki. Mimo, iż oskarżony wiedział o zaległościach spółki, nie podjął w tym zakresie działań skutkujących ich uregulowaniem. Oskarżony był, zatem świadomy i wiedział o wszystkich detalach związanych z zaległościami, terminami płatności podatku i kwot transakcji, z jakich ona wynika.

Zdaniem Sądu oskarżony miał również możliwość uregulowania ciążyących na nim zobowiązań podatkowych. Z zeznań świadków wynika, iż kontrahenci spółki nie zalegali w stosunku do nich z płatnościami. Z relacji świadka A. B. (1) oraz sporządzonego przez nią bilansu jednoznacznie wynika, iż spółka posiadała dochody. Nadto dochód został także wykazany w złożonych deklaracjach CIT-8 za lata 2009-2011r. i sprawozdania finansowego za 2010 r. Dodatkowo z pisemnego oświadczenia A. B. (1) z dnia 17.10.2011 r. wynika, iż na dzień 30.09.2011 r. spółka posiadała środki pieniężne w kasie, na kwotę ponad 70 tys. zł, a na rachunku na ponad 14 tys. Jednocześnie, z zeznań świadka, księgowej M. K. wynika, iż w przychody spółki zmniejszyły się dopiero w 2013-2014 r. Jednakże we wcześniejszym okresie w deklaracjach CIT były wykazywane dochody.

Zeznania świadków potwierdzają również fakt, iż oskarżony miał pełną świadomość w zakresie należnych zaległości podatkowych, lecz nie podejmował w tym zakresie działań jakie umożliwiłaby ich spłatę. Zarówno z relacji świadka A. B. (1), jak i M. K. wynika, że oskarżony nie przekazał księgowym kompletu dokumentów na podstawie, jakich miały one dokonywać rozliczeń oraz mimo jego deklaracji nie opłacał podatków. Z zeznań świadka M. K. wynika, iż mimo, że oskarżony był głównym zarządcą spółki to w ocenie świadka jak to nazwała „ w spółce panowało bezkrólestwo”, tak naprawdę brakowało osoby, która fachowo zarządzałaby w spółce. Świadek zeznała, iż wszystko działało na zasadzie – uzupełnimy, zrobimy z terminem, ale to nie funkcjonowało.

Art. 57 § 1 kks stanowi, iż podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Za wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w

szczegółności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną (art. 9 § 3 kks).

W okolicznościach tej sprawy bezspornym było, iż oskarżony A. F. nie wpłacił w terminach wskazanych w art. 103 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych powyższych podatków za okresy opisane w akcie oskarżenia.

Zdaniem Sądu należy również przyjąć, iż zachowanie oskarżonego, polegające na nieuregulowaniu należności podatkowych, nosiło znamiona uporczywości. Zgodnie ze wskazaniami doktryny prawa, zachowanie uporczywe to takie, które obejmuje wyłącznie sekwencyjne zachowania polegające na niezapłaceniu podatku, przy czym jednorazowe zaniechanie zapłaty podatku nie stanowi o uporczywości. Przyjmuje się także, na kanwie orzecznictwa dot. przestępstwa uporczywego uchylania się od obowiązku alimentacyjnego (art. 209 § 1 Kodeksu karnego), iż z uporczywością mamy do czynienia, gdy uchylanie się trwa dłuższy czas, płacenie określonej należności następuje nieregularnie lub w kwotach znacznie niższych od należnych. Dodać przy tym należy, że uporczywość nie zamyka się jedynie w kilkukrotnym zaniechaniu zapłaty podatku, ale konieczne jest też udowodnienie sprawy nieuregulowania kolejnych należności w określonym przepisami terminie (P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. WKP, 2012). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika nadto iż, o zamiarze uporczywego niepłacenia podatku świadczyć może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje, i to przez długi czas, jakichkolwiek działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. wydane w sprawie I KZP 11/13).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż A. F. jako prezes jednoosobowego zarządu (...) nie wpłacił podatku od towarów i usług za następujące po sobie okresy: za styczeń 2010 r., okres od marca do grudnia 2010 r., okres od stycznia do maja oraz sierpień, wrzesień 2011 r. a nadto podatku dochodowego od osób prawnych za kolejno 2009, 2010 i 2011 r., przy czym oczywistym jest, że jednocześnie nie zostały one uregulowane w terminie. Co więcej, jak wynika z kopii wyciągów z rachunku bankowego (...), w dyspozycji spółki pozostawały środki umożliwiające spłatę zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego. Zachowanie oskarżonego świadczy, zatem o pełnym zlekceważeniu nałożonego przez prawo podatkowe obowiązku, o którym to obowiązku wiedział, co wynika z dowodów zgromadzonych w sprawie.

W ocenie Sądu z zebranego materiału dowodowego, jednoznacznie wynika, że A. F., jako prezes jednoosobowego zarządu (...) Sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za uporczywe niewpłacanie podatku VAT i CIT w okresach objętych zarzutem. Oskarżony nie uregulował w terminach ustawowych zobowiązań podatkowych. Do niego trafiały informacje z księgowości o wysokości należnych podatków, to on posiadał możliwości dokonywania przelewów, to również on pełniąc funkcję prezesa jednoosobowego zarządu spółki miał faktyczny wpływ na sposób dokonywania tych płatności i ich terminowość. Zdaniem Sądu oskarżony winien był zabezpieczyć środki potrzebne do uregulowania należności publicznoprawnych. Zaś brak takiego działania sprawia, iż można zasadnie zarzucić oskarżonemu, że wykazał on lekceważący stosunek do terminowego uregulowania należności podatkowych zarządzanej przez niego spółki.

Oskarżony, zatem swym zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona wykroczenia z art. 57 § 1 kks. Dodatkowo z uwagi na wielorazowość zachowań dotyczących braku terminowej zapłaty podatków VAT i CIT należy uznać, iż oskarżony działał czynem ciągłym zdefiniowanym w art. 6 § 2 kks.

Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 57 § 1 kks, popełniając je umyślnie.

Wymierzając karę oskarżonemu, Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z art. 47 § 1 kks i art. 48 § 1 kks w przypadku wykroczenia skarbowego możliwe jest wymierzenie wyłącznie grzywny określonej kwotowo, w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia. Sąd kierował się również ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 kks oraz art. 13 kks biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Sąd wymierzając karę grzywny baczyl, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając

stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na skutek zachowania oskarżonego doszło do nie zapłacenia należności podatkowej w terminie w łącznej kwocie 221.776,29 zł. Jednocześnie art. 13 kks nakazuje uwzględnić przy wymiarze kary zachowanie się oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, a zwłaszcza czynienia starań o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Z akt sprawy wynika, iż oskarżony mimo początkowego zobowiązania się do wpłaty zaległości w VAT i złożenia korekt deklaracji nie uregulował należności. Zdaniem Sądu oskarżony przekładał spłatę podatków, nie zważając na terminy. Niepłacenie podatków przez oskarżonego doprowadziło do przerwania na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo należności podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, zagrażając równości i pewności obrotu gospodarczego. Nie podjął on również i to przez długi czas działań, które doprowadziłyby do uregulowania zaległości podatkowej i wyjaśnienia sytuacji przed organami podatkowymi. Świadczy to o lekceważącym stosunku A. F. do zobowiązań podatkowych, powstałych w spółce w jakiej pełnił funkcję prezesa jednoosobowego zarządu. Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego wręcz wskazuje na ukierunkowane zaniechania zmierzające do uchylenia się od dobrowolnego regulowania należności publicznoprawnych. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż kara grzywny w kwocie 8000 zł stanowi właściwą reakcję na wykroczenie skarbowe popełnione przez A. F..

Sąd wydając wyrok w niniejszej sprawie dnia 2 listopada 2015 roku w pkt II sentencji, zasądzając od A. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę kosztów postępowania podał błędną podstawę prawną, powołując się w tym zakresie na przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Nadto w tym samym punkcie określił A. F. jako obwinionego w niniejszej sprawie zamiast użycia sformułowania oskarżony.

Zgodnie bowiem z treścią art. 113 § 1 kks w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy niniejszego kodeksu nie stanowią inaczej.

Tym samym Sąd winien był prawidłowo zasądzić na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 113 § 1 kks od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 800 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, oraz kwotę kosztów sądowych w wysokości 100 zł.